

ΕΛΛΗΝΕΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ ΚΑΙ ΔΙΠΛΩΜΑΤΑΙ

Ο ΠΑΠΠΟΥΣ ΤΟΥ ΙΩΝΟΣ ΔΡΑΓΟΥΜΗ

Ο Ν. Αρχαγούρης στα χερσεία του Κυβερνήτου. Τα «κελλύρινα». Μπρεστά στον «Θάνα Α'». Ο Νικ. Αρχαγούρης ιδρύει την «Πανδώρα». Υπευργός των Εξωτερικών. Ένα επεισόδι με την Αρμλία. Στον κaire της Χαλέρας το 1854. Ένα συγχρηνητικό επεισόδι στον «Βύρωνα». Ο θάνατος του Νικ. Αρχαγούρη. Μερικά από τις «Ιστορίες Άνωκνήσεις» του. Η Αρμλία ανέκ Τελεσίλλα. Μία περίεργη σκηνή στο Ναυστάδιο. κ.τ.λ. κ.τ.λ.

ΤΑ 1828, όταν πιά ανέλαβε την Κυβερνησί της Ελλάδος ο Ιωάννης Καποδίστριας, ο Νικόλαος Αρχαγούρης εγγύησε να διορισθί στα χερσεία του Κυβερνήτου, στα οποία ή ταν Γενικός Γραμματέας ο Στρατ. Τριπόδης, ο Ιστορικός και ποιητής.

Η περιστασία αυτή έφερε εγγύηση για το νέο Αρχαγούρη, γιατί τα χερσεία του Καποδίστρια ήσαν για το νέο Ελληνικό Κράτος ένα είδος διδακτηρίου, σαν να τώπου Σχολή Πολιτικών Έπιστημών, όπου έργοφανον οι μέλλαντες διπλωματικοί υπαίλληλοι. Πως έδωκεσαν οι υπαίλληλοι τών Κυβερνητικών χερσείων, πως το έργο ο ίδιος ο Αρχαγούρης στις «Ανωκνήσεις» του.

Πολίτης — γράφει — διωκόμενος εν τω χερσεία οι πάλληλοι, την μέν ημεραν θεραινούσαν την πείναν δια του λαιμού, ανατέλλουσαν φροσφώνος εις τα στήματα αυτών υπό της άριστερας, ενώ η δεξιά τεκαυρούσα έπι τού χροίου, την δέ νύκτα κατακλινομένοι έπι τών τραπέζιων, οι όποιοι έως τού

μικρού έχρησίναν άντι χερσείων, και προσεφάλοισι έχοντες πρωτόκολλα ή κατάστιχα. Καί τούτο, ίνα αφρησίνοντες μετά βραχείαν ανάπαυσιν, — όποιας άνάπαυσιν! — επαναλάβουν την έργασιν. Οι δέ ούτω διατάσσονται ελχον και καλώς γρηνηθεί, και καλώς άνασταφεί, και έν άνέσει βίωσει μέχρι της Έπαναστάσεως. Και όμως ούτε ήκουσθη αυτί γογγυσός, ούδέ έπέλεπεν αύτους ή Βασιλεύς.

Μετά τόν τραγικό θάνατο του Καποδίστρια, ο Νικ. Αρχαγούρης διορισθή ανασταφής υπάλληλος του όπουργίου των Εξωτερικών. Όταν έφάνετο ν' αναδιορθώθί, ο νεώρος Βασιλεύς Όθων στην Ελλάδα, ή Λοικητική Έπιτροπή του κυβερνήτου τότε προσεφώνος την άναστάτη χούρη, έστειλε τον Ν. Αρχαγούρη να πάη στους Μόσχας, ν' άνεβή στην Άγγλική φρεγάτα «Μαδαγασκάρη», να συναντήσθί με τόν νεώρο Βασιλέα και να τού παραστήσθί ότι ή κατάσταση των πραγμάτων δεν ήταν όπως ένόμιζε, ότι μετά τη φοβερή σμύρη που ήταν κάνει ο Γάλλος στο Αργος, ο Έλληνας τους έστηριξε άν' αυτών την απειθαξίασι της ήρωικής τού τόπου. Στις «Ανωκνήσεις» του ο Νικ. Αρχαγούρης δηγγείλι με συγχρηνητική άφέλιση τις δεσουλίες που ήσαν να έτελέσει την Κυβερνητική του άποστολή, αφού το Αρμλιασίο δεν ήχε να τού δώση ούτε... τα βαρκαδιώματα που έχρησίνοντο για να πάη από το Ναύαλιο στους άνεταντοι Μόσχας! Αρμλιασίοι τούς κούρας, με τούς όποιους έξουκνήσανε την άνοσθη του βασιλείου και τη χούρη του όταν εγγύησε τέλος να έδω και χερσεία του Όθωνα τών εκζήτων και εδεσθί, φέροντα ίριαντα μακρόν κουζούτι και πύλον μέλανα.

Ο Βασιλεύς Όθων έδειξε μεγάλη ενθουσιασθή από την χερσεία του Νικ. Αρχαγούρη. Ο όμοιος ενίους Σαυθός νέος, με το ήλιο προσέφυγε και τούς ενθουσιαστές τούτους, του μίσησε μάλατα και Γαλλικά. Έσαν άριστοι άντιπαισι στον έχουμένο Βασιλέα. Άλλα τούτα συμπαισις τών παροδών της Ιστορίας! Ο πρώτος Έλληνας νέος, που έπεσεφώνη ν' έχρησίνοντο το νεώρο Βασιλέα της Ελλάδος, ήτοι χερσεία από τη Μόσχα, νέος, με άσηρα μάλλια, να παραστήσθί στις τελευταίες σμύρες της άποστολής του Όθωνα στην Ελλάδα, ως ύπεργός του! Έκάνε σε Άγγλική πλοία χερσεία ο Νικ. Αρχαγούρης τόν Όθωνα επί 1833. Έκάνε σε άλλο Άγγλικό πλοίο, επί 1862 έφερε ο πρώτος Βασιλεύς της Ελλάδος, μαζικά από την πρωτεύουσα του, για να παθήν έξουκνήσει.

Άλλ' ως αποκομμένη από τ' ανωτάτα με τη σειρά τους: Ο Νικ. Αρχαγούρης από ένοσθη ήχε υπήσθί την δημοσιογραφία ν' έδωκναι σφραδα όσθα εναντίον του πρωθυπουργού Ιω. Κουζέτη. Ο πρώτος ενίους πολιτικός, — ο όποιος από μακρόν τού Άλι Πασά ήχε καταλήξθί άρχηγός πολιτικού κομματός στην Ελλάδα — ήχε δημοσκρηγεί την έλεγινη απόδοσιν τών πλειοδοσίων και τών καταστάσεων και ήχε έξεργείσει τη συνείδηση κάθε τιμού πολιτή. Κι' ο Νικ. Αρχα

γούρης δεν ήτοιχε το δημοσιογραφικό ποίημα εναντίον του, παρά όσον, επί 1847, ο Κουζέτης πέθανε.

Τόν ίδιο χρόνο, ο Γουερνιέ Καμπούροζής έξεδωξέ την «Ευτέρπη», το πρώτο ενέκωφρημένο περιοδικό. Ο Νικ. Αρχαγούρης έγραψε σ' αυτή ήρώματα όσθα, επιγράφοντας με τα στοιχεία Ε. Μ. Στι 1849 ο Νικ. Αρχαγούρης απεχώρησε από την «Ευτέρπη» και με τόν Κωνσταν. Παπαδοπούλου και τόν Αλέξ. Ραγκαβή ίδρυσαν την «Πανδώρα», το σπαρδαίο αυτό για την εποχή του περιοδικού, το όποιο τέλος έστεινε απολειστική ιδιοκτησία του Νικ. Αρχαγούρη. Έκει έδημοσίεσε ο Αρχαγούρης τις πιο μελετημένες έργασίες του, όπως την «Ιστορία του Ξανδοθήρη» και άλλες.

Αργότερα ο Αρχαγούρης έξανόνησε στους πολιτικούς άγώνες, Μαζο με άλλους ίδρυσε το μαζόλογο «Θεατή» της Ανατολής, για να δημοσκρησθή ή κοινή ενδοστική γνώμη για τα ελληνικά πράγματα, στην κοινή εναντίον του Κρημιακού ποίητου.

Στι 1862 ο Όθων παρεγγείσε τόν Νικ. Αρχαγούρη ν' αναλάβθί το έπαρτίο των Εξωτερικών, υπό προθησιστά το Γενναίο Κολοκωτρώνη, για να σώσθί τη δικτατορία του. Την εποχή έναντη ή εναντίον της Τουρκίας ανανώνησε τού Όθωνος ήτοι τον έξουκνήσει την Αρμλία, όποτε είκοσι μέρες ημέρες μετά την ορκουσία του Αρχαγούρη, ο Άγγλος πρεσβητής τού έτέδωσε άνασκήσθη, στην όποια σφώς έλεγε ότι «πολίτης κατά της Τουρκίας θα ήχε ως αποτέλεσμα, ούκ άνόμοτα, την καθάρεια και παραίτησι του Βασιλέως Όθωνος».

Ο κωμωχτής κ. Κ. Άμμαντος γράφει το όμοιο σχετικά:

...Και αυτίς ο Αρχαγούρης, γενόμενος υπουργός, κατέστη ύποπτος εις τους Άγγλους και έχρησίνθη όλη ή διπλωματικότης του εν Αουδίνω πρός τους Χαροίλων Τριπόδη διά να πείσθί τόν Άγγλον ύπουργόν των Έξωτερικών, λόγον Ρώσας, ότι ο Αρχαγούρης δεν ήδύνατο να ήρησθί Ρωσικά σχέδια εν τη Ανατολή. Ο Αρχαγούρης έγνωριζε τας διαθέσεις των Άγγλων και την αντιδημοκρατική του Όθωνος, αλλά άνέλαθεν εν τούτοις το ήλουριον με την έλπίδη ότι θα διαλλάξθι τα διακρίματα και θα βοηθήσθι την πατριδα του. Και τών γρη ύπουργός, δεν απέκρημεν εις τόν Όθωνα όσας ιδίους ειχε περί της δημοκρατίας της Άγγλίας ένεκα της ανισορροκικής πολιτικής του. Ο ίδιος δηγγείλι, ότι εις συνάντησιν μετά τού Όθωνος, καθ' ήν τού μετέδιδε πληροφορίας, τας όποιας ήχε παρά τού υιού του φίλου του Αιδούς (πρεσβευτού της Άγγλίας), ήλθε και ή Βασίλισσα Άμαλία, ήτις άκούσασα τόν Αρχαγούρη, έγραψε κατα γής μετά θνησού το κουνδύλι που εκάρται και είπεν ότι κανείς βασιλεύς της Ελλάδος και κανείς Έλληνας όσας ήμποσεί ν' άπαρησθί την Μεγάλην Ίδέαν. Η θεία εις τού Όθωνος ήτο τραγική. Η δυσάνεια της Άγγλίας ενίους κι' ενδοθουσε την έπαναστάσιν τού 1862, ήτις απέληξε εις την άπουανόρησιν του εξ Ελλάδος.

Ο Νικ. Αρχαγούρης

Στη φοβερή εποχή της χολέρας και συγχρόνως της ξενικής κατοχής το 1854, ο Νικ. Αρχαγούρης, επί κεφαλής μιας Έπιτροπής κοινής σφισσίας, έδειξε τις ύπέροχες ηρωικές άρετές του. Έστρεψε νύχτα όσον, με πρωτοφανή αυταπάρτησιν, για να παρηγορήσθι τούς χολερασίνοντες, να φέρη παντού βοήθεια και έλεός.

Ο Τιποτέων Φιλήμων δηγγείλι το άδόλοφο περιστατικό. Στις παρυσίες της 25 Μαρτίου 1877, το Λοικητικό Συμβούλιο του ανόλογο «Βύρωνα» εκάλεσε τόν Νικ. Αρχαγούρη, γέροντα πιά και έξεδιαντισμένον, να έχρησίνθι τόν πανηγυρικό της μεγάλης ήμέρας. Έν τούτοις ο άναπατήνητος πατριώτης δεν άνήνθησε κι' έγραψε το λόγο του με θέμα τόν ηρωικό τού Ψαριανού Αντρέα Σταματάρα, «του όποιου ανησθησικα επιρυσάν τα κατορθώματα και ήρωικός ο θάνατος».

Ο Νικ. Αρχαγούρης άνέθηκε στο ήθημα και όμοιος, με φωνή τρεμάνη, άλλ' ήρησθί πάντοτε και γλεσκία... Όταν όμως έστρεσε τού μέρες της παραφωρής της σμύρας τού Σταματάρα, έκάνε στην ό δ' ανων χουάνην ή άποσπαστική επιγραφή «Ε λ ε ν θ ε ρ η ι θ α υ α ν α τ ο ρ η, ή φωνή τον έκάλυ από τούς λευκούς και ήι παρσώνη να έξουκνήσθθι, παρέδωσε το χερσείαρόν του στον Πρόεδρο τού Σπυρίδου, ο όποιος έανέγγισε την άνάγκησιν του έμπνευστικού λόγου. Συγχρηνημένοι οι άρρωστοί, έχρησικρότησαν ένθουσιασθός

και προσέγγισαν το Νικ. Λαγαυήνη ως το άμαξι του.
'Από την ημέρα εκείνη ο Λαγαυήνης έπαυε να εμφανίζεται στη
δημόσια ζωή του τόπου και ύστερ' από λίγον καιρό πέθανε από
αποπληξία.

Σταχτολογούμε τώρα μερικά από τις 'Ιστορίες 'Αναμνήσεις' του :
Κάποτε, διαγγείται, βρήκε την 'Αυαλία Ξαλλη από χωρά. Μόλις
είδε το Λαγαυήνη, έφώναξε :
— Βλέπεις ! Μ' έδωκε σαν τις μεμιαμορίες, το τσιγκέλι άνοιξε.
— Πού ;
— Στην Ουδίσσα !

'Η Ουδίσσα ήταν ένα χωριό στα σύνορα Σερβίας και Τουρκίας,
όπου έπληξε μικρός αριθμός στρατιωτών, από τα δύο μέρη. 'Ο Λαγαυήνης
ήξερε καλά τί είχε συμβεί και πάλι στη Βασιλίσα :

— Στην Ουδίσσα έλατομάχαναν Σερβία και Τουρκία στρατιώται,
μεθυσμένοι. 'Η λογαμαία κατωτάτη ενός. Δεν έδωβάσατε τί γδε
αυή άλληλογραφία ;

— 'Ησαν όμως νεώτερες είδησεις ; ήτο ή Βασιλίσα κ' έρωξε
φθασιβεντιώζ έπάνω στο τραπέζι. Ένα γράμμα από Έγγραφε ότι ο
Σερβικός στρατός εισέβαλε στην Τουρκία και ότι συνεκροτήθη ή προη
τή μάχη κοντά στην Ουδίσσα.

— Κι' αυτός που σάς γράφει, πως έλαβε την είδηση αυτή ; ρώ
τησε ο Λαγαυήνης.

— Μ' το τηλεγράφο ! απήτησε ή Βασιλίσα.
Σημειώτεόν ότι την εποχή εκείνη ένας μόνον τηλεγράφος συνέ
δεε την 'Ελλάδα με το Ήσπεραίο, τηλεγράφος ιερόβροχος από τόν
Πειραιά—Σύρο—Χίο και 'Ελλάσσοντο.

— Το τηλεγραφικό σύστημα είναι από καιρό κοι
μένο. Απάντησε ο Λαγαυήνης, και έπειθ ή 'Ε
ταρσία, στην όποιαν άνιξη. Σηπεί ιερόβροχος
ποσό για να έσοκροτήση τη γραμμή, τηλεγραφική
κή επικοινωνία επί του παρόντος δεν έπαυσε.

Με ποιά λοιπόν τηλεγράφο ήθε ή είδηση ;
'Και ή Βασιλίσα—γράφει ο συγγραφέας
τόν 'Ιστοριών 'Αναμνήσεων—ένταίνισσα εις
εμά ως κεραυνόπληκτος, έσπυρηνη, έδακρυ
σε και άπεχωρησε δίωτε το γλυκό, το ζουατι
όν, το ουράνιον όνειρον της νύκτς Τελεσιό
λης, το όποιον πολλοί υπέβαλλον και άνεπιση
μασαν χαριζόμενοι ή άπιστοιανοί διελύθη έν
άκαρτε, ένω πρό λίγων ώρών ημερών ο έπι
τόν 'Εσπερικόν της Γαλλίας ύπουργός, ο
Θουξενέλ, έψηνησε προς τους βασιλείς αν
άν ! (Έσπυρος !).

Στο Αναμνήνη έβαν ξεχωριστή εντύπωση ή
απόφαση που ήσαν οι ναυτικοί ήρωες του 'Α
γώνος. Για τόν αντίπαλο του Σαχτούρη διαγγείται
το άκόσμητο επεισόδιο :

'Ο Σαχτούρης, μετά την άπελευθέρωση της
'Ελλάδος, ήταν διαβώντης του Ναυατίουμου και
μια μέρα πήγε ο Νικ. Λαγαυήνης να τόν ιδή.
'Ένώ έστέβαν μαζί το διάφορο διαμερισματι
ού Ναυατίουμου, είδαν ένα γράφο να σαφεί και
να σαφών το πασιονα. 'Ο Λαγαυήνης είπε στο
γρόφ :

— Γιατί δεν δίνεις αέ κανέναν άλλο, πιο νε
ώτερο, να σαφών ;

— Κάνω το γράφο μου, απάντησε με τρυφήτητα, άνασηρώνοντας
το σκεθωμένο κομμάτι του ό γράφο του Σαχτούρη. Βλέπεις αυτόν που
είνε στο πλευρό σου ; και' εδωξέ το Σαχτούρη ήταν έναν καιρό
μυότσος κ' εγώ λωστρώμος. Αποτόν, έπειδή μια μέρα δεν έσάρωνε
καλά, τόν έπασα από το πόδαρι, τόν έστριφογράμωσα και τόν έλέτωξα
στο πέλαγος, ένω έτρέγαμε δέκα μίλια την ώρα !

— Άλήθεια ; ρώτησε ο Λαγαυήνης το Σαχτούρη.

— Άληθέστατα ! απάντησε χαμαρώνοντας ο ήρωας του Καμη
ρέως. Μόλις έπρόφτασαν και μ' έβωσαν. 'Ηταν άποστρέφ, καθώς
βλέπεις, στην ύπηρεσία του και γι' αυτό τόν άγατίω.

Και προσέβει ο Νικ. Λαγαυήνης :

'Και τρώνει σόστηρο ύπρηξαν περί την πεπρωχίαν οί ήμετέ
ροι ναυτικοί. 'Απεχωρήμον ποτέ μου Μισούλη εις ξεχωριστά,
στασίαν άδόκλον το πλήρωμα της ναυαχίδος, ως μη λαβόν
μυσθόν, έστρεψε το ηπάλιον προς την 'Υδραν. 'Ότε δε
ό ύπρητης, κατωάς μετά σπουδής, είδοσίους τούς έκατόν εί
κοσι στασιώτας και άρπασαν τόν άτακα κατωδίως αυτούς
άγελήδον μέχρι της πάρος' ουδέ να γνήρη έτόλμησε κα
νεΐ ! Τοιούτο και τοσούτο το ήθικόν κράτος και το αξί
ωμα του άνδρός εκείνου'.

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

— 'Ο άνδρας ζητάει άπ' τη γυναίκα πολύ λίγα. 'Η γυ
ναίκα ζητάει από τόν άνδρα το πάν.
Σ ο π ε ν ά ο υ ρ ο
— 'Η γυναίκα δεν μπορεί να ύποφέρει πρόσωπο που είναι
κατώτερο της στην όμορφιά.
Α έ ρ ρ ο ν τ ω ρ

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑΚΙ ΜΑΣ
ΜΙΑ ΛΕΞΙ...

'Η κυρία 'Ιουλία Ζαυην είχε βεβαιωθεί καλά πως αγαπούσε αυτό
το νέο που την έτροχούσε με τόση έπιμονή. Είχε άποφασίσει μάλιστα
να πάη στο ραντεβού που της είχε όρίσει.

'Η άπόφαση της όμως αυτή την έπικρασε πολύ. Συλλογίζονταν πως
ήταν άναίσθητος να προδώση το σύζυγό της, ο όποιος δέ τίποτε
ποτέ δεν της είχε φταίξει.

'Αλλά δεν ήταν καθόλου εύτροχισμένη μαζί του. 'Ο άντρας της
της μιλούσε έλαγίστα και δεν την έβγαζε σχεδόν ποτέ έξω.

Και όμως δεν ήταν κακός. Στις ήμέρες της αργόπαιας της, ο
άνθρωπος αυτός της είχε φανεί περιποιητικός και πονετικός και έβ
ρισκε πάντα μερικά θερικά λόγια για να την ένθαρρύνει.

'Όστόσο, ή ψυχρότης κ' ή αδιαφορία του δημοσιονόμου ένα καινού
στην καρδιά της, ένα συγγνωστό το καινούργιο της αίσθημα την βε
βαιώνε και την έκανε να ταλαινεύεται.

Αισθανόταν έναν άσπρηγματο όλοτο για το σύζυγό της και συ
γχωώς έννοιωθε την ανάγκη να τρέψη προς άναζήτησι του άγνώστου,
της περιπέτειας.

Πρώην όμως πάει στο ραντεβού της, θέλησε να ιδή τόν άντρα της,
όπως αυτός που πρόκειται να αυτοκτονήσιν, έπιθυμών να άποχωρή
θουν για τελευταία φορά τους άγαπημένους τών.

'Εσπρωξε λοιπόν την πόρτα και μπηκε στην
τραπέζαρία, όπου ο κ. Ζαυην ήταν άταχούλη
μένος με το διάβαση της εφημερίδας του.

Μαρός στα μάτια της κ. Ζαυην πέρασαν ή
μέσους πάλης, οικογενειακές άναμνήσεις και ή
καρδιά της χτύπησε δυνατά.

'Ακούοντας το θρόνισμα του φρεσμιού της,
ο κ. Ζαυην σηκωσε το κεφάλι του.

— Θά βγεις Ξω, 'Ιουλία ; τί ρώτησε.

— Ναι, απάντησε αυτή άδιάφορα.

— Πού θά πάς ;

— 'Η έρώτησή αυτή πειραξε κάπως τη νέα
γυναίκα.

— Ούτ' εγώ ξέρω ! του άποκρίθηκε.

'Η κ. Ζαυην αισθανόταν τόσα μια περ
φρονήσι προς το σέξυγό της. Έρωξε ένα
βλέμμα γύρω της, άρρησε ένα μικρό στεναγμό
κ' έκανε να βγη έξω.

— Ηθέλες να με ρωτήσεις τίποτε ; τί ρώ
τησε πάλι ο σέξυγός της.

— 'Όχι ! απάντησε εκείνη με μισόσβηστη
φωνή.

— Φαίνεσαι αδιάθετη.

— 'Α, μπα, δεν είμαι.

— Μεταγχοζική τοιάχιστος ;

— Ούτε.

Και χαμογέλασε.

— Τόσο το καλύτερο λοιπόν !

Έπειτα ήμιναν σιωπηλοί ο ένας άπάνω κ'
ο άλλος.

'Η κ. Ζαυην δεν ήταν σίχη καλά. 'Ισως
μάλιστα έλαμπε περισσότερο ή μορφή της.

Το μικρό αυτό ένδιαφέρον του σέξυγού της την είχε συγχίσει
και στην ψυχή της ξεαναγεννήθηκαν παλιά αισθήματα, που δεν ήσαν
κόσμη όλοτετα.

'Ο κ. Ζαυην την παρατηρούσε τώρα με προσοχή. Στην όχη της
έβρισκε κάτι που τον θένιζε με πρώτα χρόνια της αγάτης τους.

Και Ξεα να η πόση του άστραφαν και της είπε :

— 'Αποψε είσαι χαριτωμένη !..

— 'Α, έκανε αυτή κοκκινίζοντας. Με βρισκεις χαριτωμένη ;

— Πολύ, πάρα πολύ, αγάτη μου !..

Και σηκώθηκε να τη φιλήση. 'Αλλά ή κ. Ζαυην άπασιανόνηξε
πρώηντα γούργαρη και άπότρεψε το φίλημα.

'Υστερα απ' όλα αυτά, ή κ. Ζαυην δεν πήγε στο ραντεβού που
της είχε όρισε ο νεαρός φίλος της, ο όποιος του κάκου την περιμένε.
Έβιάσθη το περσινό από αίσθημα της στην άξιοπράξια της και
στη σκέψη της αγάτης.

Το άπόγευμα δεν βγήκε Ξω καθόλου και το βράδυ,
όταν ύστερ' από το δείπνο ήμινε μόνη με τόν άντρα της,
σε μια στιγμή που έκίνως έκαμψε πάνω της τρυφερά, του
είπε με μυστηριώδη τρόπο :

— Τι μπορεί να κατορθώση, τέλος πάντων, μια μόνη
λέξι !..

'Αλλά ο σέξυγός της δεν κατάλαβε τίποτε.

J. H. ROSNY

ΣΥΜΒΟΛΗ ΧΗΡΩΥ

'Αν βοηθήτε στην ανάγκη να παντρευτήτε για δεύτερη
φορά, σάς συμβουλεύω να προτιμήσετε την άδελφή της
μακαριστάς. 'Ετσι θα γλιτώσετε από το μαρτύριο νέας
πεθεράς !

Σε μια στιγμή που έκίνως έκαμψε πάνω της τρυφερά...

